

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Ινβερνές, 1946

1

Νέο ξεκίνημα

Δεν ήταν ένα μέρος όπου θα μπορούσε να εξαφανιστεί κανείς· τουλάχιστον έτσι έδειχνε με την πρώτη ματιά. Η πανσιόν της κυρίας Μπέαρντ έμοιαζε με εκατοντάδες άλλες που υπήρχαν στα Χάιλαντς το 1946: καθαρή και ήσυχη, με ξεθωριασμένη λουλουδάτη ταπετσαρία, γυαλιστερά πατώματα και θερμοσίφωνα με κερματοδέκτη στο μπάνιο.

Η ίδια η κυρία Μπέαρντ ήταν κοντόχοντρη και καλόβολη και δεν έφερνε καμιά αντίρρηση στον Φρανκ, που είχε γεμίσει τη μικροσκοπική κλαρωτή σάλα της με τα δεκάδες βιβλία και τα άπειρα χαρτιά που κουβαλούσε πάντα μαζί του κάθε φορά που ταξίδευε.

Συνάντησα την κυρία Μπέαρντ στον μπροστινό διάδρομο την ώρα που έβγαινα από το δωμάτιό μας. Με σταμάτησε ακουμπώντας το στρουμπουλό της χέρι στο μπράτσο μου κι έπειτα χάιδεψε στοργικά τα μαλλιά μου.

«Αχ, καλή μου κυρία Ράνταλ, δεν κάνει να βγεις έξω έτσι δα! Άσε να σου μαζέψω τούτο δω κομματάκι. Να! Έτσι 'ναι καλύτερα. Άκουσα από μια ξαδέρφη μου για μια καινούρια περμανάντ, σκέτο όνειρο. Μήπως να 'κανες κι εσύ τέτοια την άλλη φορά;»

Προτίμησα να μην της πω πως οι ασυνήθιστες, ανάλαφρες καστανές μου μπούκλες ήταν μια ιδιοτροπία της φύσης και μόνο, κι όχι αποτέλεσμα της ολιγωρίας κάποιου κομμωτή. Οι δικές της σφιχτές μπούκλες δε φαίνονταν να υποφέρουν από τέτοιου είδους καπρίτσια.

«Ναι, αυτό θα κάνω, κυρία Μπέαρντ» την καθησύχασα. «Πάω απλά να συναντήσω τον Φρανκ. Θα γυρίσουμε για το τσάι.» Έσκυ-

ψα για να περάσω από την πόρτα και κατέβηκα το δρομάκι προτού η σπιτονοικοκυρά μας εντοπίσει κάποιο άλλο ελάττωμα στην απείθαρχη εμφάνισή μου. Ύστερα από πέντε χρόνια θητείας ως στρατιωτική νοσοκόμα, απολάμβανα την απόδραση από τις στολές επιλέγοντας πολύχρωμες μπλούζες και μακριές φούστες εντελώς ακατάλληλες για περιπάτους μέσα στα ρείκια.

Όχι πως είχα αρχικά σκοπό να κάνω συχνά κάτι τέτοιο. Εκείνο που σχεδίαζα να κάνω ήταν να κοιμάμαι ως αργά το πρωί και να περνάω ατέλειωτα, νωχελικά απογεύματα στο κρεβάτι με τον Φρανκ χωρίς να κοιμόμαστε. Ήταν όμως δύσκολο να διατηρήσουμε τη ρομαντική μας διάθεση με την κυρία Μπέαρντ να σκουπίζει φιλόπονα έξω από την πόρτα μας.

«Πρέπει να είναι το πιο βρόμικο χαλί σε ολόκληρα τα Χάιλαντς» είχε παρατηρήσει ο Φρανκ εκείνο το πρωί, ενώ ήμασταν στο κρεβάτι και απολαμβάναμε το άγριο βουητό της ηλεκτρικής σκούπας στο διάδρομο.

«Σχεδόν το ίδιο βρόμικο όσο και το μυαλό της σπιτονοικοκυράς μας» συμφώνησα. «Ίσως έπρεπε τελικά να πάμε στο Μπράιτον.»

Είχαμε επιλέξει τα Χάιλαντς για τις διακοπές μας πριν αναλάβει ο Φρανκ τη θέση του καθηγητή ιστορίας στην Οξφόρδη, πιστεύοντας πως τη Σκωτία κατά κάποιο τρόπο την είχε αγγίξει λιγότερο η φρίκη του πολέμου από όσο την υπόλοιπη Βρετανία και πως δεν επηρεαζόταν τόσο από την ξέφρενη μεταπολεμική ευθυμία που είχε καταλάβει τα περισσότερα δημοφιλή θέρετρα.

Και, χωρίς να το έχουμε συζητήσει, νομίζω πως και οι δυο μας νιώθαμε ότι ήταν ένα μέρος συμβολικό για να ξαναχτίσουμε το γάμο μας. Είχαμε παντρευτεί και είχαμε περάσει δύο μέρες από το μήνα του μέλιτος στα Χάιλαντς λίγο προτού ξεσπάσει ο πόλεμος, επτά χρόνια πριν. Είχαμε σκεφτεί πως αυτός ο τόπος ήταν ένα γαλήνιο καταφύγιο, όπου θα μπορούσαμε να ανακαλύψουμε ξανά ο ένας τον άλλο, δίχως να έχουμε συνειδητοποιήσει πως, ενώ το γκολφ και το ψάρεμα είναι τα πιο δημοφιλή υπαίθρια σπορ στη Σκωτία, το δημοφιλέστερο οικιακό σπορ είναι το κουτσομπολιό. Κι όταν βρέχει τόσο πολύ όσο σε τούτα τα μέρη, ο κόσμος περνά πολλές ώρες μέσα στο σπίτι.

«Πού πας;» ρώτησα όταν ο Φρανκ κατέβασε τα πόδια του από το κρεβάτι.

«Δε θα ήθελα να απογοητευτεί μαζί μας η καημένη» απάντησε. Κάθισε στο πλάι του παμπάλαιου κρεβατιού κι άρχισε να αναπνέει αργά προκαλώντας ένα διαπεραστικό, ρυθμικό τρίξιμο. Η ηλεκτρική σκούπα στο διάδρομο σταμάτησε απότομα. Ύστερα από κάνα δυο λεπτά, ο Φρανκ άφησε ένα δυνατό, θεατρινίστικο βογκητό και κατέρρευσε στο κρεβάτι με τα ελατήρια να διαμαρτύρονται έντονα.

Άρχισα να χαχανίζω ανήμπορη να σταματήσω, με το πρόσωπό μου κρυμμένο σε ένα μαξιλάρι για να μην ταραξώ τη νεκρική σιγή από έξω.

Ο Φρανκ ανασήκωσε παιχνιδιάρικα τα φρύδια κοιτώντας με. «Θα έπρεπε, υποτίθεται, να βογκάς εκστατικά, όχι να χαχανίζεις» με μάλωσε ψιθυριστά. «Θα νομίζει πως δεν είμαι καλός εραστής.»

«Πρέπει να κρατήσει κάτι παραπάνω, αν περιμένεις εκστατικά βογκητά» απάντησα. «Τα δυο λεπτά δεν αξίζουν περισσότερο από ένα χαχανητό.»

«Αναίσθητο θηλυκό. Ήρθα εδώ για να ξεκουραστώ, το θυμάσαι;»

«Τεμπελχανά. Δε θα καταφέρεις να μεγαλώσεις το οικογενειακό σου δέντρο, αν δεν ιδρώσεις λίγο παραπάνω.»

Το πάθος του Φρανκ για τη γενεαλογία ήταν άλλος ένας λόγος που είχαμε διαλέξει τα Χάιλαντς. Σύμφωνα με ένα από εκείνα τα παμπάλαια φύλλα χαρτιού που κουβαλούσε εδώ κι εκεί, κάποιος βαρετός πρόγονός του είχε κάποια σχέση με κάτι σε τούτη την περιοχή στα μέσα του δέκατου όγδοου -ή μήπως του δέκατου έβδομου;- αιώνα.

«Αν καταλήξω ένα ξερόκλαδο του οικογενειακού μου δέντρου, δίχως αμφιβολία θα φταίει η ακούραστη οικοδόεσποίημά μας εκεί έξω. Άλλωστε, είμαστε παντρεμένοι σχεδόν επτά χρόνια. Ο μικρός Φρανκ θα είναι αρκούντως νόμιμος και χωρίς να τον έχουμε συλλάβει παρουσία μάρτυρα.»

«Αν τον συλλάβουμε» αποκρίθηκα απαισιόδοξα. Είχαμε απογοητευτεί για άλλη μια φορά την εβδομάδα προτού φύγουμε για το καταφύγιό μας στα ορεινά της Σκοτίας.

«Με όλο τούτο τον τονωτικό φρέσκο αέρα και την υγιεινή διατροφή; Πώς θα μπορούσαμε να μην τα καταφέρουμε εδώ;» Το τσάι την προηγούμενη βραδιά συνοδευόταν από τηγανιτή ρέγκα. Το μεσημεριανό ήταν ρέγκα ξιδάτη. Και η πιπεράτη μυρωδιά που ανέβαινε από τις σκάλες υπαινισσόταν με έμφαση πως το πρωινό θα ήταν ρέγκα παστή.

«Παρεκτός κι αν σκέφτεσαι να δώσουμε μια ακόμα παράσταση για την επιμόρφωση της κυρίας Μπέαρντ» πρότεινα «καλά θα κάνεις να ντυθείς. Δε θα συναντήσεις εκείνο τον εφημέριο στις δέκα;» Ο αιδεσιμότητος Ρέτζιναλντ Γουέικφιλντ, ιερέας της τοπικής ενορίας, θα έθετε στη διάθεση του Φρανκ ορισμένα συναρπαστικά αρχαία βιβλίσκων, για να μην αναφέρω τη λαμπρή προοπτική να είχε καταφέρει να ξεθάψει κάποιες μουχλιασμένες στρατιωτικές αναφορές ή κάτι τέτοιο, που έκαναν λόγο για τον περίφημο εκείνο πρόγονο.

«Πώς λέγανε, είπες, εκείνον τον έξι φορές προπάππου σου;» ρώτησα. «Εκείνον που περιδιάβαζε εδώ τριγύρω σε μία από τις Εξεγέρσεις; Δε θυμάμαι αν ήταν Γουίλι ή Γουόλτερ.»

«Στην πραγματικότητα ήταν Τζόναθαν.» Ο Φρανκ αποδεχόταν θυμόσοφα την απόλυτη αδιαφορία μου για την οικογενειακή του ιστορία, ήταν όμως πάντα έτοιμος να εκλάβει την παραμικρή εκδήλωση ενδιαφέροντος από μέρους μου σαν δικαιολογία για να μου εξιστορήσει όλα όσα γνώριζε για τους πρώτους Ράνταλ και τις διασυνδέσεις τους. Τα μάτια του πήραν την πυρετώδη λάμψη του εκστασιασμένου ρήτορα καθώς κούμπωνε το πουκάμισό του.

«Τζόναθαν Γουόλμπερτον Ράνταλ – Γουόλμπερτον από το θείο της μητέρας του, έναν κατώτερο ευγενή από το Σάσεξ. Ήταν όμως γνωστός με το αρκετά εντυπωσιακό παρωνύμιο Μαύρος Τζακ, που το απέκτησε στο στρατό, μάλλον όσο βρισκόταν εδώ.» Έπεσα μπρούμυτα στο κρεβάτι κι έκανα πως ροχάλιζα. Αγνοώντας με, ο Φρανκ συνέχισε τις περισπούδαστες εξηγήσεις του.

«Εξαγόρασε το βαθμό του στα μέσα της δεκαετίας του '30 -του 1730 δηλαδή- και υπηρέτησε ως λοχαγός στο σώμα των δραγόνων. Σύμφωνα με τα παλιά εκείνα γράμματα που μου έστειλε η εξαδέλφη Μεί, τα πήγε αρκετά καλά. Ο στρατός ήταν καλή επιλογή για

έναν δευτερότοκο γιο, ξέρεις. Ο μικρότερος αδελφός του ακολούθησε κι εκείνος την παράδοση και έγινε υπεφημέριος, δεν έχω βρει όμως πολλά για εκείνον ακόμα. Τέλος πάντων, ο Τζακ Ράνταλ επαινέθηκε από το Δούκα του Σάντρινγκαμ για τη δράση του πριν και κατά τη διάρκεια του '45 – της δεύτερης Εξέγερσης των Ιακωβιτών δηλαδή» τόνισε για να μάθουν οι πιο αδαείς από το ακροατήριό του, και συγκεκριμένα εγώ. «Ξέρεις, τον Ωραίο Πρίγκιπα Κάρολο κι όλους αυτούς.»

«Δεν είμαι απόλυτα σίγουρη ότι οι Σκοτσέζοι έχουν καταλάβει πως ηττήθηκαν τότε» τον διέκοψα, ενώ σηκώνόμουν και προσπαθούσα να τιθασέψω τα μαλλιά μου. «Άκουσα καθαρά τον μπάρμαν σε κείνη την παμπ χτες βράδυ να μας αποκαλεί Σάσσεναχ.»

«Και γιατί όχι;» είπε απτόητος ο Φρανκ. «Άλλωστε, το μόνο που σημαίνει είναι Άγγλος ή, στη χειρότερη περίπτωση, παρείσακτος – και είμαστε κι απ' τα δυο.»

«Ξέρω τι σημαίνει. Ο τόνος ήταν που με ενόχλησε.»

Ο Φρανκ έψαξε στα συρτάρια για ζώνη. «Απλά ενοχλήθηκε που του είπα ότι η μπίρα ήταν ελαφριά. Του είπα πως για να πετύχουν την πραγματική μπίρα των Χάιλαντς πρέπει να βάλουν μια παλιά μπότα στον κάδο και το τελικό προϊόν να στραγγιστεί σε ένα πολυφορεμένο σόβρακο.»

«Α, αυτό εξηγεί το φουσκωμένο λογαριασμό.»

«Καλά, το είπα λίγο πιο διακριτικά, μόνο όμως επειδή τα γαελικά δεν έχουν συγκεκριμένη λέξη για τα σόβρακα.»

Άπλωσα το χέρι γεμάτη περιέργεια για να πιάσω ένα από τα δικά μου εσώρουχα. «Γιατί όχι; Δε φορούσαν οι αρχαίοι Κέλτες εσώρουχα;»

Ο Φρανκ με κοίταξε λάγνα. «Δεν άκουσες ποτέ εκείνο το παλιό τραγούδι για το τι φορά ένας Σκοτσέζος κάτω από το κιλτ του;»

«Υποθέτω όχι περισκελίδες ως τα γόνατα για κυρίους» απάντησα ξερά. «Ίσως να πάω να βρω κανέναν ντόπιο που να φορά κιλτ όσο εσύ θα σαχλαμαρίζεις με εφημέριους και να τον ρωτήσω.»

«Καλά, φρόντισε όμως να μην το μάθει κανείς, Κλαίρ. Ο κομήτορας του Κολεγίου Σεντ Τζάιλς δε θα το εκτιμούσε καθόλου.»

Τελικά δεν υπήρχαν άντρες που να φορούν κιλτ και να τριγυρίζουν στην πόλη ή να κάνουν τις αγορές τους στα καταστήματα. Υπήρχαν όμως αρκετοί άλλοι ντόπιοι εκεί, κυρίως νοικοκυρές σαν την κυρία Μπέαρντ, που έκαναν τα καθημερινά τους ψώνια. Ήταν φλύαρες και κουτσομπούλες, και η βαριά κορμοστασιά τους με τα τουίντ ρούχα γέμιζε τα μαγαζιά οικεία ζεστασιά – ένας τοίχος που κρατούσε μακριά την παγωμένη καταχνιά του πρωινού.

Μια και δεν είχα ακόμα δικό μου σπιτικό να συντηρήσω, ελάχιστα ήταν εκείνα που χρειαζόμουν να αγοράσω -στην πραγματικότητα, ελάχιστα ήταν εκείνα που μπορούσε να αγοράσει κανείς, αφού οι προμήθειες ήταν ακόμα λιγοστές-, απόλαυσα όμως την περιήγησή μου στα μαγαζιά.

Το βλέμμα μου σταμάτησε στη βιτρίνα ενός καταστήματος με διάφορα αντικείμενα για το νοικοκυριό: κεντημένα τραπέζομάντιλα για το τσάι, ποτήρια και κανάτες, τοίγκινα ταψιά για πίτες κι ένα σετ τριών βάζων.

Ποτέ δεν είχα δικό μου βάζο. Τα χρόνια του πολέμου ζούσα φυσικά στους θαλάμους των νοσοκόμων, πρώτα στο Νοσοκομείο Πέμπρουκ, αργότερα σε μια στρατιωτική βάση στη Γαλλία. Ακόμα και πριν, όμως, δεν είχαμε ζήσει πουθενά αρκετό χρόνο για να δικαιολογεί μια τέτοια αγορά. Αν είχα ένα, σκέφτηκα, ο θεός Λαμ θα το είχε παραγεμίσει με θραύσματα αγγείων προτού καταφέρω να το στολίσω με κανένα μπουκέτο μαργαρίτες.

Ο Κουέντιν Λάμπερτ Μπίσαμ. «Κιου» για τους φοιτητές και τους φίλους του στην Αρχαιολογική Σχολή, γνωστός και ως «δόκτωρ Μπίσαμ» στους ακαδημαϊκούς κύκλους. Για μένα όμως ήταν πάντα ο θεός Λαμ. Ο μόνος αδελφός του πατέρα μου και ο μοναδικός εν ζωή συγγενής μου βρέθηκε ξαφνικά να αναλαμβάνει την κηδεμονία μου στα πέντε μου χρόνια, όταν οι γονείς μου σκοτώθηκαν σε αυτοκινητικό δυστύχημα. Έτοιμος για ένα ταξίδι στη Μέση Ανατολή εκείνη την εποχή, ο θεός Λαμ είχε διακόψει τις προετοιμασίες όσο χρειαζόταν για να φροντίσει τις λεπτομέρειες της κηδείας, να τακτοποιήσει τα οικονομικά ζητήματα που ανέκυπταν και να με γράψει σε ένα καλό οικοτροφείο θηλέων. Στο οποίο αρνήθηκα κατηγορηματικά να πάω.

Στην προοπτική να αναγκαστεί να ξεκολλήσει τα παχουλά μου δάχτυλα από το χερούλι της πόρτας και να με σύρει στη σκάλα του σχολείου, ο θεός Λαμ, που απεχθανόταν οποιουδήποτε είδους προσωπικές αντιπαραθέσεις, είχε αναστενάξει απελπισμένα και τελικά είχε ανασηκώσει παραιτημένα τους ώμους, πετώντας από το παράθυρο τη φωνή της λογικής μαζί με το ολοκαίνουριο, στρουγυλό, ψάθινο καπέλο μου.

«Παλιόπαιδο!» μουρμούρισε, βλέποντας το καπέλο να χάνεται χαρωπά πίσω μας από τον καθρέφτη του αυτοκινήτου, καθώς κατηγορίζαμε το δρομάκι με μεγάλη ταχύτητα. «Πάντα σιχαινόμουν τα καπέλα στις γυναίκες, έτσι κι αλλιώς.»

Με είχε κοιτάξει επίμονα, με βλέμμα άγριο.

«Ένα να ξέρεις» είχε συνεχίσει αγριεμένος. «Δεν θα παίξεις τις κούκλες με τα περσικά μου αγαλματίδια. Οτιδήποτε άλλο εκτός από αυτό. Έγινα σαφής;»

Είχα κατανεύσει ικανοποιημένη. Και είχα ταξιδέψει μαζί του στη Μέση Ανατολή, στη Νότια Αμερική, σε δεκάδες ενδιαφέροντα μέρη σε ολόκληρο τον κόσμο. Είχα μάθει να διαβάζω και να γράφω από τα προσχέδια άρθρων περιοδικών, να σκάβω τουαλέτες και να βράζω νερό, να κάνω αμέτρητα πράγματα που δεν ήταν κατάλληλα για μια νεαρή κυρία ευγενικής καταγωγής – όσπου είχα γνωρίσει τον όμορφο, μελαχρινό ιστορικό που ήρθε να συμβουλευτεί το θείο Λαμ για ένα θέμα της γαλλικής φιλοσοφίας και τον τρόπο που σχετιζόταν με την αιγυπτιακή θρησκευτική παράδοση.

Ακόμα και μετά το γάμο μας, ο Φρανκ κι εγώ ενστερνιστήκαμε τη νομαδική ζωή των νέων καθηγητών, μοιράζοντας το χρόνο μας ανάμεσα σε ευρωπαϊκά συνέδρια και προσωρινά καταλύματα, όσπου το ξέσπασμα του πολέμου έστειλε εκείνον στην Εκπαίδευση Αξιωματικών και το Τμήμα Αντικατασκοπίας της ΜΙ6 κι εμένα σ' ένα στρατιωτικό νοσοκομείο ως εκπαιδευόμενη. Παρ' όλο που ήμασταν παντρεμένοι κοντά οχτώ χρόνια, το καινούριο σπιτί στην Οξφόρδη θα ήταν το πρώτο μας πραγματικό σπιτικό.

Κρατώντας σφιχτά την τσάντα μου κάτω από το μπράτσο, μπήκα στο κατάστημα και αγόρασα τα βάζα.

Συνάντησα τον Φρανκ στη διασταύρωση του κεντρικού δρόμου με την Γκέρεσαϊντ Ρόουντ και ανεβήκαμε μαζί. Ανασήκωσε τα φρύδια όταν είδε τα ψώνια μου.

«Βάζα;» χαμογέλασε. «Θαυμάσια. Ίσως τώρα να σταματήσεις να βάζεις λουλούδια στα βιβλία μου.»

«Δεν είναι λουλούδια, είναι δείγματα. Κι εσύ ήσουν εκείνος που πρότεινε να ασχοληθώ με τη βοτανική. Για να απασχολώ το μυαλό μου, τώρα που δεν είμαι νοσοκόμα» του θύμισα.

«Έχεις δίκιο.» Ένευσε καλόκαρδα. «Δεν ήξερα όμως πως θα λέρωνα τα γόνατά μου με πρασινάδες κάθε φορά που θα άνοιγα ένα βιβλίο. Τι ήταν εκείνο το απαίσιο καφετί χόρτο που βρήκα μέσα στο Τάσκουμ και Μπανκς;»

«Στεκούλι. Ό,τι πρέπει για τις αιμορροΐδες.»

«Προετοιμάζεσαι για τα γηρατειά μου, ε; Τι ευγενικό από μέρος σου, Κλαρ.»

Είχαμε υποσχεθεί να επισκεφτούμε τους Κάρσον. Σπρώξαμε την πόρτα της αυλής γελώντας και ο Φρανκ έμεινε πίσω για να με αφήσει να περάσω πρώτη στα στενά σκαλιά της εισόδου.

Άξαφνα με άρπαξε από το μπράτσο. «Πρόσεχε! Μην το πατήσεις.»

Σήκωσα προσεκτικά το πόδι πάνω από μια μεγάλη καφετιά κηλίδα στο ψηλότερο σκαλί.

«Τι παράξενο» είπα. «Η κυρία Κάρσον καθαρίζει τα σκαλιά κάθε πρωί. Την έχω δει. Τι λες να είναι;»

Ο Φρανκ έσκυψε πάνω από το σκαλί μυρίζοντας με προσοχή.

«Έτσι πρόχειρα, θα έλεγα πως είναι αίμα.»

«Αίμα!» Πισωπάτησα προς την είσοδο. «Τίνος;» Έριξα μια νευρική ματιά στο σπίτι. «Λες να έπαθαν οι Κάρσον κανένα ατύχημα;»

Μου ήταν αδύνατο να φανταστώ τους νοικοκύρηδες γείτονές μας να παρατούν κηλίδες από αίμα να ξεραθούν στο κατώφλι τους, εκτός κι αν είχε συμβεί καμιά μεγάλη καταστροφή. Αναρωτήθηκα για μια στιγμή αν θα μπορούσε να κρύβει η σάλα τους κάποιο ψυχοπαθή δολοφόνο, έτοιμο να μας επιτεθεί ουρλιάζοντας και κραδαίνοντας τσεκούρι.

Ο Φρανκ κούνησε το κεφάλι. Στάθηκε στις μύτες των ποδιών για να κρυφοκοιτάξει από το φράχτη στο διπλανό κήπο.

«Δε θα το έλεγα. Υπάρχει μια κηλίδα σαν κι αυτή και στο κατώφλι των Κόλινς.»

«Αλήθεια;» Πήγα κοντούτερα στον Φρανκ για να κοιτάξω πάνω από το φράχτη αλλά και για να νιώσω καλύτερα. Τα Χάιλαντς δε φαίνονται ιδιαίτερα κατάλληλο μέρος για ψυχοπαθείς δολοφόνους, δεν ήμουν όμως και τόσο σίγουρη πως άτομα σαν κι αυτά χρησιμοποιούσαν κάποιου είδους λογικά κριτήρια όταν διάλεγαν τον τόπο δράσης τους. «Αυτό είναι μάλλον... δυσάρεστο» παρατήρησα. Στο διπλανό σπίτι δε φαινόταν ίχνος ζωής. «Τι λες να έχει συμβεί;»

Ο Φρανκ συνοφρυώθηκε και χτύπησε απότομα το χέρι στο μπατζάκι του σαν να του ήρθε μια ξαφνική ιδέα.

«Νομίζω πως ξέρω! Περίμενε εδώ μια στιγμή.» Τινάχτηκε έξω από την αυλόθυρα και άρχισε να κατεβαίνει τρέχοντας το δρόμο, αφήνοντάς με μόνη στην άκρη του κατωφλιού.

Γύρισε γρήγορα, λάμποντας από σιγουριά.

«Ναι, αυτό είναι, πρέπει να είναι αυτό. Όλα τα σπίτια στη σειρά το έχουν.»

«Τι έχουν; Το σημάδι κάποιου μανιακού δολοφόνου;» Μίλησα κάπως κοφτά, νιώθοντας ακόμα εκνευρισμένη που με είχε εγκαταλείψει ξαφνικά με μόνη συντροφιά μια μεγάλη κηλίδα από αίμα.

Ο Φρανκ γέλασε. «Όχι, έχουν κάνει τελετουργική θυσία. Συναρπαστικό!» Ήταν ήδη πεσμένος στα τέσσερα πάνω στο γρασίδι και εξέταζε γεμάτος ενδιαφέρον την κηλίδα.

«Τι εννοείς “τελετουργική θυσία”;» απαίτησα να μάθω. «Η κυρία Κάρσον είναι καλή χριστιανή, πηγαίνει στην εκκλησία, το ίδιο κι όλοι οι γείτονες. Δεν είμαστε στο Λόφο των Δρυϊδων, ξέρεις.»

Σηκώθηκε τινάζοντας το ξεραμένο γρασίδι από το παντελόνι του. «Κάνεις λάθος, καλή μου» είπε. «Στα Χάιλαντς, περισσότερο απ’ οπουδήποτε αλλού, οι αρχαίες προκαταλήψεις και η μαγεία αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινής ζωής. Ευσεβής χριστιανή ή όχι, η κυρία Κάρσον πιστεύει στα ξωτικά, και το

ίδιο κάνουν κι όλοι της οι γείτονες.» Έδειξε την κηλίδα με την καλογυαλισμένη μύτη του παπουτσιού του. «Το αίμα μαύρου κόκορα» εξήγησε, δείχνοντας ικανοποιημένος. «Τα σπίτια, βλέπεις, είναι καινούρια. Προκατασκευασμένα.»

Τον κοίταξα παγερά. «Αν έχεις την εντύπωση πως αυτό εξηγεί τα πάντα, ξανασκέψου το. Τι σημασία έχει πόσο παλιά είναι τα σπίτια; Και πού στο καλό είναι όλοι τους;»

«Έχουν μαζευτεί στην παμπ, θα έλεγα. Θέλεις να πάμε να ρίξουμε μια ματιά;» Έπασε το μπράτσο μου και με οδήγησε έξω από την αυλή. Αρχίσαμε να κατηφορίζουμε την Γκέρεσαϊντ Ρόουντ.

«Τον παλιό καιρό» εξήγησε όσο προχωρούσαμε «και μάλιστα όχι στο πολύ μακρινό παρελθόν, όταν χτιζόταν ένα σπίτι συνήθιζαν να θυσιάζουν ένα ζωντανό πλάσμα και να το θάβουν κάτω από τα θεμέλια σαν προσφορά στα πνεύματα της γης. *Εν τω πρωτοτόκω αυτού θεμελιώσει αυτήν και εν τω ελαχίστω αυτού επιστήσει τας πύλας αυτής.** Έθιμο τόσο παλιό όσο και τούτοι οι λόφοι.»

Αναρίγησα στα λόγια του.

«Επομένως η σκέψη να θυσιάζουν κοτόπουλα είναι αρκετά μοτέρνη και προοδευτική. Κι εννοείς πως, επειδή τα σπίτια είναι σχετικά καινούρια, τίποτα δεν έχει θαφτεί στα θεμέλιά τους και οι κάτοικοι διορθώνουν έτσι την παράλειψη.»

«Ακριβώς.» Ο Φρανκ με χτύπησε τρυφερά στην πλάτη. Έδειχνε ικανοποιημένος με την πρόδό μου. «Σύμφωνα με τον εφημέριο, πολλοί από τους ντόπιους πίστευαν πως ο πόλεμος οφειλόταν κατά ένα μέρος στους ανθρώπους που απαρνήθηκαν τις παραδόσεις τους και δε φρόντισαν να παίρνουν ορισμένες προφυλάξεις, όπως να θυσιάζουν ένα ζώο στα θεμέλια του σπιτιού ή να καίνε τα ψαροκόκαλα στην παρασιτιά – εκτός του μπακαλιάρου, φυσικά» πρόσθεσε αφηρημένος. «Ποτέ δεν καις τα κόκαλα του μπακαλιάρου -το ήξερες;-, αλλιώς δεν πρόκειται να ξαναπαίσεις άλλον. Πάντα είναι καλύτερο να θάβεις τα κόκαλα του μπακαλιάρου.»

«Θα το έχω υπόψη» τον διαβεβαίωσα. «Και τώρα πες μου τι πρέπει να κάνω για να μην ξαναδώ στη ζωή μου ρέγκα, και θα φροντίσω να ακολουθήσω τις οδηγίες σου κατά γράμμα.»

* Ιησούς του Ναυή, 6:26